

blivende udredet sin Præmie til Livsforfikkingsanstalten og har ikke troet, at der var Noget som helst iveien. Da imidlertid hans gamle Fader, der, efterat Sønnen er død, har afbetalt Sønnens Gjæld, skjøndt han sidder i smaa Aar, henvendte sig til Livsforfikkingsanstalten for at faae Policernes Beløb udbetalt, oplystes der, at hans afdøde Søn ikke havde gjort den Anmeldelse, som en af Statuternes Bestemmelser fordrer, om, at han havde taget activ Deel i Krigen, og i Henhold dertil erklærede man, at han havde forbrudt sin Ret til Policens Beløb, og at dette saaledes ikke kunde udbetales. Han søgte nu Livsforfikkingsanstaltens Bestyrelse, men tabte sin Sag ved Landsover-, samt Hof- og Stadsretten. Udvalget er af den Formening, at Livsforfikkingsanstaltens Bestyrelse maa siges at have handlet fuldstændig rigtigt, og det er desuden af den Anskuelse, at det vilde være farligt for Institutionen, om man ikke strengt vilde holde sig Reglerne for dens Bestaaen efterrettelig; men man har imidlertid troet, at her var et Tilfælde, som anbefalede til at udøve nogen Billighed imod den Paagjældende, dog ikke saaledes at forstaae. — Saavidt jeg har opfattet Forhandlingerne i Udvalget, tør jeg sige, at det er den almindelige Anskuelse hos dette Medlemmer, — at det skulde være Anstalten som saadan, der skulde udøve Billigheden, thi man er ikke sikker paa, at det vilde være heldigt at etablere andre Principer end dem, der aldeles stemme overeens med Statuternes Ordlydende. Men da Vedkommende som Officeer har gjort god Tjeneste i Krigen, og det vistnok er et tilgiveligt Ubekjendtskab med Statuterne, som har foranlediget det Forhold, der har sat hans gamle Fader i en meget ueguelig Stilling, saa have vi troet, at Billighed kunde tale for, at han, der nu er en gammel Mand paa 69 Aar, erholdt nogen Hjælp igjennem Finantsministeriet paa Grund af disse Omstændigheder. — Jeg gaaer nu over til Andragenderne fra Nr. 24 til Nr. 46, hvilke igjen falde i to Classer. Den ene Klasse omfatter Andragenderne fra Nr. 24 til Nr. 32 og angaaer saadan Krigsstade, som efter Udvalgets Formening ligger udenfor den Krigsstade, der omhandles i Lovet af 17de November 1865. Den anden Klasse,

som omfatter Andragenderne fra Nr. 43 til Nr. 46, omhandler derimod det samme Slags Krigsstade, som omhandles i den nævnte Lov. Angaaende den første Gruppe, foreslaaer man at henlægge Andragenderne under Nr. 25, 26, 27 og 32, og jeg skal i saa Henseende henvise til Betænkningen. Kun med Hensyn til Andragendet Nr. 32 skal jeg gjøre opmærksom paa, at det er et noget særegt Tilfælde, som her foreligger, idet der nemlig var truffet en Bestemmelse om en provisorisk Tolddræbse, som endog saa opretholdtes to Maanedes efterat Tjenden var rykket ud, hvorved der altsaa er fremstaaet et yderligere Tab end et saadant, der er lidt under selve Krigen. Udvalget har imidlertid ikke fundet, at der særlig i denne Omstændighed kunde ligge nogen Grund til at gaae bort fra de almindelig fulgte Principer. — Angaaende Andragendet under Nr. 24 har man, siden Betænkningen blev afgiven, erholdt nogle yderligere Oplysninger, ifølge hvilke Udvalget til 2den Behandling vil foreslaae Andragendet henviset til Krigsministeriet, for at det kan komme under Overveielse sammen med de Andragender, hvorpaa det af Krigsministeren nylig forelagte Lovforslag er begrundet. — Andragenderne under Nr. 28, 29, 30 og 31 angaae Gjenstande af den selvsamme Natur, og det vil sees, at Udvalget har foreslaaet disse Andragender behandlede under det Lovforslag, som jeg nylig nævnte. Jeg skal tilføie, at det fremgaaer af Bilagene til dette Lovudkast, at alle disse 4 Andragender ere medoptagne af Krigsministeren til Erstatning. Angaaende det sidste af disse Andragender, det under Nr. 31, skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at, ihvorvel man maa sige ogsaa her, at, naar Enden er god, er Alting godt, saa kan det dog ikke nægtes, at det har gjort et mindre behageligt Indtryk, at en veltjent Underofficeer og Gymnastiklærer, efterat være bleven affødiget med en forholdsvis ringe Pension, har maattet andrage ikke mindre end 5 Gange hos Krigsministeren, før han endelig efter 1½ Aars Forløb fra den Tid, da han indgav sit første Andragende, fik Svar. Under saadanne Omstændigheder vil jeg antage, at Rigsdagen kan modtage et Andragende, før Administrationen har afgivet Resolution; men det er jo saa